

B i l a g

til

Udvalgets Betænkning

angaaende

Forslag til Lov om Pension for afskediget 2den Assessor og Justitssekretær i den kongelige islandske Landsoverret Benedict Sveinsson.

I. 1ste Indstilling fra Islands Stiftamt til Justitsministeriet.

Islands Stiftamt.

Reyhjavik, den 12te Decbr. 1868.

Ved Dyrettelsen af Landsoverretten i Island bestemtes det i Forordningen 11te Jult 1800 § 4, „at Stiftamtmanden skal være Rettens President, og som saadan, saa ofte hans øvrige Embedsforretninger tillade det, tage Sæde i Retten for at paase, at den holdes med Værdighed, og at Rettergangspolitiet føres med Orden og Nøiagtighed; — skulde Stiftamtmanden i denne Henseende finde nogen Misbrug at indsnige sig, da bør han paaminde Retten og især Justitiarius, at samme affattes og rettes; men dersom Grindring skulde ske forgjæves, da skal han desangaaende gjøre allerunderdanigst Indberetning gennem det forhenværende danske Rancelli.“ — Naar jeg nu i Henhold til den mig saaledes paahvilende Embedspligt skal tillade mig underdanigst at indberette forskellige Misbrug, der formentligen have indsnegat sig ved den herværende Landsoverret, og at henstille til det høie Ministeriums gunstige Afgjørelse, om der maatte være Anledning til at gjøre denne Sag til Gjenstand for en allerunderdanigst Indberetning til Hans Majestæt Kongen, — troer jeg at burde forudskikke den Bemærkning, at disse Misbrug ikke ere komne til min Kundskab paa den Maade, som nærmest forudsat i det citerede Lovsted, ved at jeg personlig har taget Sæde i Retten og derved opdaget disse Misbrug; thi de tvende væsentligste af dem, nemlig Forsømmelsen med Domsakternes Udfærdigelse og Overtrædelsen af Forordningen 3die Juni 1796 § 23, ere af den Beskaffenhed, at de ikke kunne controleres paa den nævnte Maade, og derhos forekommer det mig, at selve Bestemmelsen om Stiftamtmandens Sæde i Retten ikke giver nogen egentlig Kontrol med, at Rettergangspolitiet føres med Orden og Nøiagtighed, eller at Retten holdes med Værdighed; thi Stiftamtmandens personlige Nærværelse vil vistnok altid øve den Indflydelse paa Rettens Tilforordnede, at de, saalænge den vedvarer, ville tagtage det i saa Henseende Fornødne, saa at han ikke faar Leilighed til at see Andet, end hvad der stemmer med Rettens Værdighed, selv om Saadant maaskee kunde forefalde, naar han ikke er tilstede i Retten. Jeg har imidlertid ingen Anledning til at antage, at Misbrug af denne Art forefalde i Retten eller ere forefaldne i min Embedstid, og jeg har derfor ikke troet at burde indtage mit Sæde i Retten oftere end en Gang, kort efter min Embeds-